

... alebo o tom, aké miesto má spoločenská angažovanosť v poslaní, na ktorom ako farnosť pracujeme.

BOŽIE SLOVO:

(Sk 20, 18-27)

Čítanie zo Skutkov apoštolov: *Vy viete, ako som bol s vami celý čas od prvého dňa, čo som vkročil do Ázie; ¹⁹ ako som slúžil Pánovi so všetkou pokorou v slzách a skúškach, ktoré na mňa doliehali z úkladov Židov; ²⁰ ako som nezanedbal zvestovať vám všetko užitočné a učil som vás verejne i po domoch; ²¹ ako som zaprisahával Židov aj Grékov, že sa majú obrátiť k Bohu a uveriť v nášho Pána Ježiša. ²² A teraz spútaný Duchom idem do Jeruzalema, hoci neviem, čo ma tam čaká. ²³ Len Duch Svätý ma vo všetkých mestách uisťuje, že ma očakávajú okovy a súženie. ²⁴ Svoj život si však veľmi necením, len aby som dokončil svoj beh a službu, ktorú som dostal od Pána Ježiša: svedčiť o evanjéliu Božej milosti. ²⁵ A teraz viem, že už nevidíte moju tvár: nik z vás, medzi ktorými som chodil a ohlasoval kráľovstvo. ²⁶ Preto vám v dnešný deň dosvedčujem, že som čistý od krvi všetkých, ²⁷ lebo som neušiel bez toho, že by som vám nezvestoval Božiu vôľu celú. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 344, 354, 360, 365, 392)

Ako farnosť máme jednu zásadnú a základnú funkciu a poslanie vo svete. Toto: „Nestačí, aby kresťanský ľud bol v nejakom národe prítomný a organizovaný, ani nestačí, aby konal len apoštolát dobrého príkladu. Ustanovený je tam nato, jestvuje tam za tým cieľom, aby svojim spoluobčanom nekresťanom zvestoval Krista slovom a skutkom a pomáhal im plne prijať Krista. ... Ich hlavnou povinnosťou, tak mužov, ako aj žien, je vydávať svedectvo o Kristovi životom i slovom v rodine, vo svojom spoločenskom prostredí a v rámci vlastného zamestnania“ (Ad Gentes 16 a 21).

Všimnime si, že nejde len o ohlasovanie Krista slovami, o nejaké *evanjelizačné* aktivity, ale o svedectvo vydávané aj životom, tak, ako o tom hovorí Pavol na inom mieste: „Robte to, čo ste sa naučili, prijali, počuli a videli na mne“ (Flp 4, 9)! A nielen to, ale im aj pomôcť skutočne uveriť, obrátiť sa, oboznámiť sa s Evanjeliom v jeho úplnosti, prijať ho a tak prijať Krista. Preto keď sa Pavol v dnešnom úvodnom čítaní obhajoval pred staršími farnosťami v Efeze, hovorí: „*Dosvedčujem, že som čistý od krvi všetkých, ²⁷ lebo som neušiel bez toho, že by som vám nezvestoval Božiu vôľu celú!*“ To zahŕňalo roky a možno aj mesiace, počas ktorých Pavol a jeho tím zotrvali na danom mieste, vyučovali, formovali a pomáhali poslucháčom naozaj Krista prijať a stať sa kresťanmi!

Spoločenská angažovanosť vo svete podľa sociálnej náuky Cirkvi je tak len jedna čiastka tohto komplexného poslania a úsilia, ktoré je našou životnou a pracovnou náplňou v Cirkvi. Ako teda spoločenská angažovanosť prispieva a aké miesto v tomto všetkom má? Ak by sme chceli popísať celý proces uvádzania do kresťanského života, ako by sme ho mali vo farnosti a ako farnosť vo svete uskutočňovať (je to naša *hlavná* povinnosť ako katolíkov!), mohli by sme napríklad aj takto – kto ste sa zúčastňovali *synodálnych zhromaždení*, tak si to možno pamätáte aj odtiaľ:

CHARITA – Nachádza sa človek v akútnej potrebe, núdzi? Potom potrebuje v prvom rade našu bezodkladnú a obetavú pomoc! Človek, ktorému práve ide o prežitie, len ťažko bude počúvať naše reči o Kristovi, Evanjeliu a o Nebi!

SPOLOČENSKÁ ANGAŽOVANOSŤ – Cieľom samozrejme je, aby podobné prípady nenastávali a aby ľudia mohli žiť v dobrom, bezpečnom a slobodnom svete. Práve o toto sa usilujeme *spoločenskou angažovanosťou*, ale o to isté ešte viac usilujeme medzi nami, v spoločenstve Cirkvi! „*Kresťania sa (v spoločnosti) vzťahovali starým, dobrým a osvedčeným spôsobom: Tým, že ponúkali lepší, šťastnejší a bezpečnejší spôsob života. Kresťanstvo tak zrevitalizovalo Rímske impérium,*“ hovorí Kenneth Woodward v magazíne Newsweek. Farnosť, to by malo byť spoločenstvo ľudí, na ktoré ostatní ľudia hľadajú a hovoria si: *Pozrite, ako sa majú radi! Tí katolíci, to je taká skvelá partia, pozrite, akí sú si priatelia, ako stoja pri sebe, pomáhajú si, ale aj ako si vedia užiť života a aká medzi nimi vládne radosť a pohoda! A vôbec, sú to skvelí ľudia a kedykoľvek niečo v obci robíme, dá sa na nich spoľahnúť, zapoja sa do každej dobrej veci! Je skvelé, že ich tu máme!* Jednoducho by mali mať z kresťanov a farnosti pocit, že je to, ako hovorí Woodward, miesto, kde sa žije lepšie, bezpečnejšie, radostnejšie a plnšie, než bežne vo svete! Kresťanstvo nie je len o tom, že sa pripravujeme na skvelú Večnosť, ale že vďaka nemu žijeme bezpečnejšie, radostnejšie, plnšie životy už tu na zemi – a *sociálna náuka Cirkvi* je nám v tomto manuále a návodom.

PRIJATIE a PRIATEĽSTVO – Cirkev sa nesmie stať uzatvorenou sektou, onou „duchovnou buržoáziou“ ako to nazval kardinál Sarah. Musí byť otvorená, ponúkať priateľstvo tým, ktorí sú okolo. Evanjelizácia nie je presvedčanie, hádanie sa, diskutovanie, dokonca ani hovorenie. Evanjelizácia je delenie sa so životom – žijeme krásny a nový život, ktorý nám daroval Kristus, v slobode, uvoľnenosti, pokoji a radosť, užívame si ho – a radostne sa oň, o svoju skúsenosť i o svoje know-how ako a odkiaľ sme sa k nemu dostali, delíme s ľuďmi okolo seba. Nie je v tom nič umelé, násilné, len radostné delenie sa s radosťou.

KERYGMA – čiže evanjelizácia vo vlastnom zmysle slova – je vo svojej podstate komentár k svedectvu života a ku istej skúsenosti života, ktorí ľudia mimo Cirkvi cez náš, cez vzťah priateľstva s nami, aj sami zažili. Táto skúsenosť ústi do otázky, ktorú nám v rôznych podobách adresujú: „AKO?“ – a my odpovedáme práve kerygmou: „TAKTO!“

KATECHUMENÁT – je potom pomocou, ktorou, ako sme hovorili v úvode, pomáhame ľuďom,

ktorí už uverili v Krista aj v onú základnú *kerygmu*, zvest' o Božom kráľovstve a o tom, ako doň vojsť a žiť v ňom, *plne prijať Krista*, ako vraví Koncil a objasňujeme im *Božiu vôľu celú*, celý Boží návod na zbožštenie sa v Kristovi.

UČENÍCTVO v RODINE CIRKVI – je nakoniec to, čo žijeme, ak sme už naozaj my sami veriaci a obrátení: Zrelé obrátenie tak vedie k učeníctvu – ceste celoživotného rastu, formácie, už nielen zo strany kňaza či katechéty, ale v samom malom spoločenstve v rámci farnosti. Sme Boží ľud na ceste. Dostatočne zrelí na to, aby sme dokázali už aj sami napredovať v učení sa, vzájomne si radiť, pomáhať, opravdivo synodálne riešiť výzvy, otázky a problémy, na ktoré cestou narážame – pod supervíziou pastiera, biskupa a farára, ktorí sú na to, aby tento proces čo najviac uľahčovali a napomáhali mu. Takto vyzerá synodálna Cirkev, putujúci ľud na ceste, zrelá a fungujúca Cirkev *učenikov-misionárov*, ako s obľubou opakuje aj súčasný pápež.

NA ZAMYSLENIE:

Písmo vraví: „*My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov. Kto nemiluje, ostáva v smrti. ... Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi, ak srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska? ¹⁸ Deti moje, nemilujme len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou*“ (1 Jn 3, 14.17-18)!

Ak by sa naše kresťanstvo neprejavovalo láskou, vzájomnou službou, podporou, oporou, pomocou a vôbec lepším a krajším životom a úsilím o spoločné dobro pre všetkých, bolo by iba pokrytectvom a falošnou propagandou.

Ak by zase ale naopak naša služba a pomoc vo veciach tohto sveta nesmerovala k evanjelizácii – k čomu by bolo dobré zachrániť a pomáhať „telu“ a „dušu“ ponechať v moci Zlého a pre Peklo? „*Ak niekoho skutočne milujete, privediete ho k Ježišovi*“ (Briege McKenna).

OTÁZKY:

< Spoločenská angažovanosť a apoštolát sú dve stránky jednej kresťanskej lásky a v praxi sa navzájom potrebujú a dopĺňujú. Ako ich v praxi uskutočňujeme my? >